

வினாயம்

அம்பானா விநாயகர்
நான்மணி மாலை

இப்ரதிபதி:

மு. சோமசுந்தரம்
மன்றா.

COPYRIGHT RESERVED.

சிவமயம்

தேய்வ வணக்கம்

விநாயகர்.

1. தும்பி முகத்தோன் துணைப்பாத முற்றேர்க்கு நம்பிக்கை நாவன்மை யாம்.
2. அம்பாரை நாதன் அடிபணிலார்க் ரெகன்றும் வெம்பாவங் திரும் விரைந்து.

(முருகன்)

3. முருக னடிபோற்றி முறையிடு நீநெஞ்சே! கருகும் சீரையாவுங் காண்.

(கலை மகள்)

4. கவிக்குமிழை! அங்பா கருத்தி சீருப்பவளைப் புவிக்குமிழை! நெஞ்சமே போற்று.

(கண்ணன்)

5. கண்ணு வருகவெனக் காதலுடன் கூவ மண்ணூர் பெருஞ்செல்வ மாம்.

(அவையடக்கம்)

சிவன் கவியுங் குற்றமீனச் செப்பினேர் நக்கீரர் எவன் கவியை நன்றாய் இசைக்கும்! தவஞ்சிறிதுஞ் செய்யாதேன் செப்புங் கணியுங் கவியாமோ! எய்யாதீர்! என்மேல் இழுக்கு.

1.

ஞால்.

(வெண்பா)

பொன்னூர் சடையும் புழைக்கையும் போற்றுவார் இன்ன லகற்று மெழில்நைக்கையும்—மன்னும்

அருள் நோக்குங் கொண்ட அம்பாரை நாதன்
திருவடியே தேடுங் திரு

2.

(கலித்துறை)

திகைத்தேன் வழியறியாகின்த நரயுன் திருப்பதியில்
நகைத்தே பிறரைனக்கண்டுபழி தகிட நான்நலின்தேன்
பகைத்தேன் மனஞ்சொன்ன புத்தி யெல்லாம் விட்டுன்
[பாதமலர்
வகைத்தேன் பருகி வளம் பெற்றுவாழ வரமருளே!]

3.

(அகவல்)

மனமொரு கிலையில் நில்லா தடியேன்
தினமும் எங்குங் திரிந்தலைங் தேனால்
கலையெலாங் தேடுங் கற்பகக் கொழுங்கே;
மலர் மணம் பரவுங்கின் வாவியினமுகும்
பொங்கலும் ழுசையும் புரியும் பணியும்
மங்கலப் பேரிகை யொடுமணி யொலியும்
நாயேன் கண்டுளை வாய்கொண் டேற்றினேன்
தீயேன் தீவிளை யாவுங் தீர்ப்பாய்
பேசா திருந்தியற் பேததயென் செப்வேன்
கூசா துன்னடி கூப்பி யுருகினேன்
காசா! கேசா! என்முனே வா! வா!

துயரெலா மின்றே துரத்திட வா வா
அபயக் தந்தெளை ஆண்டிட வா வா
பயமெலா மோடிப் பறங்கிட வா வா
எஞ்சளை சூனியம் வாழ்க்கைப் ழுசல்
அஞ்சி யெரிந்திடும் ஆண்மையைத் தா! தா!
அருவி வளஞ்சும் அம்பாரை நாதா!
திருவடி சரணஞ் செவிசாய்த் தருளே.

4.

(விருத்தம்)

தங்கி முகனே நின்னிருதாள்
சரணஞ் சரணஞ் சற்குருவே

கிந்தை கலங்கி நொந்திருகுஞ்
சிறியேன் துன்பக் தீராயோ!

ஏந்தை நீயே! எனையானும்

இறைவா! ஞானவடிவே நீ
வந்தாள் இன்றே விளாயகனே
வருக வென்றே வாழ்த்தினனே.

5.

(வெண்பா)

திக்கெங்குஞ் தென்றல் மனம் வீசத் தேங்குயில்கள்
பக்கமெலாம் ஞானப் பண்பாட—மிக்கவளம்
ஒங்குபே ரம்பாரை நாதா! உஜின்பாட
வீங்குமெங் காவும் விரைக்கு.

6.

(கலித்துறை)

துயரேநமக்கில்லைதொல்லையெலாஞ்சென்றுதார்ந்ததென
அயரா திருங்குபே ராணக்கந் கொள்பல ஆசையிலே
மயலா யிருந்தாய் மனமே! உனக்கு மதியிலையோ
புயலரல்வளம்பெறும் அம்பாரைநாதனீப்போற்றுதியே

7.

(அகவல்)

திருவடி சரணங் தெய்வ விளாயகா!

உருகினேன் ஏழை உஜினை பணிவேன்
வருந்துய ரிலையென மங்களம் பாடி

அருங் கவிமாலை அன்பினற் சூட்டுவேன்

கூனக் கிழவியின் குறைத்திருத்தவனே!
 மூல மந்திர மோனப் போருளே
 ஞாலம் புரக்கும் பால விளாயகா!
 நாமதென்று நவீலர துற்ற
 காடும் மேடுங் கல்லும் மூன்றூம்
 செறிந்த இடமெனச் செப்பினர் முன்னுள்
 நிறைந்த வீதியும் நெடுங்கோ புரமும்
 மறைந்த நின்னை மலர்க்கும் ஒளியும்
 நினைத்த நினைத்த நிகரில் வரகனமும்
 குறையா தென்றுக் கோடியிற் பெருக
 மறைமுக மாக மறைபோல் மறைந்த நீ
 திமிரெண வந்து தேசம் வழுத்த
 உருவங் கொண்டனை ஒங்காரமு கூர்த்தமாய்
 பெரிதுன் வல்லமை! பெரிதுன் செயல்கள்!
 பெரிதுன் செல்வம்! பெரிதுன் காட்சி!
 பெரிதுன் பெருமை! பெரிதுன் வெற்றி!
 பிள்ளைப் பெயருங் கொள்ளை யின்பழும்
 கொண்டாய் தெய்வக் குஞ்சரமே! உன்
 பொன்னடி யென்றும் ஏழைபோற் றினனே

8.

(விருத்தம்)

போது மிந்தப் பொய்யுடலாற்
 புலையேன் பட்ட துண்புமிலாம்
 ரோதும் போதும் விளாயகனே!
 போகாத்துயரங் தங்கணையோ!
 மோதும் ஆசைப் புயலாலே
 முன்னை நொறுங்குங் கலமான
 குதாய்ச் செய்த இவ்வுடலைச்
 சம்மா சுமக்கு நொந்தேனே!

9.

(வெண்பா)

தேவே! உளையெங்குந் தேழி டலைநேற்
கோவே குறைதீர்ப்பாய் குஞ்சரமே!—கா! வேர்
கற்பகமே! என்புன் கவிமாலை யேற்றுனினப்
பற்றினான் வாழுக்கண் பார்.

—10.

(கலித்துறை)

பாரார் கருணைத் தடங்கடல் போலவென் பக்கலிலே
வாராய்! சிவனூர் மகனே! வரந்தரு வாய் நிதமும்
தாராய் உனது திருவடிச் சொத்தினைத் தாரணியிற்
பாராய் கடைக்கனுற் பாலா! உளையின்று பாடினனே

11.

(அகவல்)

பாவியேன் நினது பதமலர் பணிந்தேன்
நாவிலே நின்று நடம்புரி அம்மா!
தேவியே வாணி! திந்தமிழ்த் தெய்வமே
பூவிலுன் மலரடி புசலிட மெனக்கே
பத்தர்க் கருள்தருய் பரமா சிரியனைச்
சித்தி விநாயகச் செல்வளை யன்பால்
நித்தமும் பாடவென் நினைவி ஸிருப்பாய்
உனது பணிக்கே உலகில் வாழுவேன்
செய்யெனப் பணிக்கும் வேலையைச் செய்வேன்
அம்மையுன் அருளால் ஆளை மாழுகன்
அம்பாரை நாதன் அரும்புகழ் பாடுவேன்
தெய்வ விநாயக! தேவியின் கட்டளைப்
படியே உன்னையான் பாடத்துணிந்தேன்
குறையுங் குற்றமும் நீகொள் ளாமல்

சிறைகுடம் போலென் நெஞ்சி விருப்பாய்
பல்லாண் டிருப்பினும் பாடுவன் உள்ளே.

12.

(விருத்தம்)

உற்று ருறவு சீயல்லால்
உலகில் யாரு மெனக்குண்டோ!
சொற்றுப்! சீயும் விநாயகனே
துடித்தீன் ஏழை துயர்களைவாய்
நற்றுப் போல நீயென்னை
நானும் புரத்தல் கடன்றே
வற்று வாசி வளம் படைத்த
வளர்ம்பாளை மாதவமே.

13.

(வேண்பா)

மேவி யுனையென்றும் மிக்கண்பாற் போற்றுவார்
ஆவிக் குறுதுனையே அஞ்ஞானப்—பாவியேன்
செப்பும் வகையறியேன் சேவித்தேன் இத்தருணம்
அப்பனே நீபென்னை ஆள்.

14.

(கலித்துறை)

ஆருங் துளையிலே அம்பரை நாதா! அவனியிலே
பேரும் புகழும் எனக்குண் பெரும்புகழ் பேசி நிதம்
சாரும்நினதுமெய்த்தொண்டரைச்சார்ந்துசரண்புகுதல்
பாருங் கருணைக் கடலே! என்னானப் பசியகற்றே.

15.

(அகவல்)

கதிதர வேண்டுக் கடவுளே! எனது
மதியிலே ஞான வடிவாய்ச் சுடர்வாய்!
புதுமைச்சொல்லும் புதுமைப் பொருளும்

புதுமைக் கவியும் புதுமை யின்பழும்
 பொங்குங் கற்பனைக் காவியம் பாடவென்
 நெஞ்சிலே! நின்னருள் நிறுத்தாய் ஜயனே!
 கெஞ்சி மலரடிக் கிழே கிடந்து
 அச்ச மின்றி அன்புடன் கேட்டேன்
 பிச்சை தந்தருள் பேசா மோனப்
 பெட்டகததுறையும் பெரும் பொருளே! நீ
 நோடிக்குள் உலகைச் சுற்றும் அறிவினை!
 நுண்ணுணர் வுடையாய்! நேற்பார் துயரை
 மண்ணிடை யகற்றி மாண்பு கொடுத்து
 எண்ணிற் கடங்கா இன்பழும் ஈவாய்
 அணிமனி வரவியுட் அருவிபாய் வயலும்
 தினிபுகழ் படைத்த திருவும் பாரைக்
 கடவுளே யுனது கழலடி சரனே!

16.

(விருத்தம்)

சஞ்சலங்கள் தீர்ந் தடியேன்
 சலியா துணியே பணிதற்கே
 அஞ்சல் என்றே சொல்லி யெனை
 அணிப்பாய் ஆணை மாழுகனே
 தஞ்சம் நீயே தரவேண்டும்
 தலைவா! காயேன் அலையாமல்
 மிஞ்ச மன்பி ஞேரூகும்
 மேன்மை யருளாய் ஸிளாயகனே!

17.

(வெண்பா)

கலங்கி யலைந்தாய் கதிகாண் மனமே நீ
 விலங்கித் துயர்க்கடலில் வீழாமல்—இலங்குக்

தெய்வக் களிற்குறைனைத் தித்திக்குஞ் தீந்தமிழால்
உய்யக் கவிபா டுவங்கு.

18.

(கலித்துறை)

துடித்தேன் உளைக்கண்டு தோத்திரஞ் சொல்லித்
[துதிப்பதற்கே
வடித்தேன் திருக்கணீர் வரயாப் பாட வரமருள்வாய்
மடித்தேன் பலதுயர் துன்பங்கள் யரவும் மலரடிக்கீழ்
கடித்தேன் மலர்வாவி கானுமய்ப்பாரைக் கயமுகனே!

19.

(அகவல்)

கங்கையுங் கொன்றையுங் கானுஞ் சடைமுடிக்
கடவுளின் மகனே! காத்திருஞ் தேநைற்
சீர்த்தி பெற்றுன் சேவடி போற்றி
மூர்த்தி தீர்த்தம் முறையாத் தொழுது
பிறவிப் பயணிப் பெறலா மென்றே
ஏதோ சிறியேன் இயம்பினேன் அவைகள்
தீதோ நன்மையோ தெரியேன் ஜூயனே
மாதுபங்கன் மகனே! உண்மைச்
சாதுகள் துன்பங் கவிர்க்குஞ் தலைவனே!
தெய்வங் துதிக்குஞ் தெய்வமே நானும்
உய்யலா மென்றே உண்ணைப் போற்றினேன்
தீயேன் எனினும் பேயே னெனினும்
மாயா முன்னம் மலரடிதந்தே
ஆறுல் தருவாய் ஜூங்கரக் கடவுளே!
ஊறு தீஞ்சவை அழுத மென்றுன்
நாமஞ் சொல்லி நான்பசி தீர
ஜூயா ஆண்டருள் அம்பாரை நாதா!
சிறியேன் செப்பிய மொழிகேட்டருளே.

20.

(விருத்தம்)

கேடு தீர்ப்பாய் விளாயகனே
 கீழ்மை நாயேன் அலைகின்றென்
 நாடு மின்பங் தருவாயோ?
 நகைப்புக் கிடமாச் செய்வாயோ?
 ஒடும் அருவி போஹுள்ளத்து)
 உருகுங் கவியி ஹயிர்ப்பவனே
 முடு வளஞ்சால் அம்பாரை
 முதல்வா! என்றும் போற்றினனே.

21.

(வேண்பா)

போதாதோ! இன்னும் புன்மை மனமேயுன்
 தீதாகுங் தீய வழி யெல்லாம்—ஒதாமல்
 அம்பாரை நாதன் அடிபே துணையென்று
 நம்பி நீ வாழ்தல் நலம்.

22.

(கலித்துறை)

நல்லார்நவின்றிட்டநன்றென்று கண்டின் னும் நாய்ந்து
 செல்லாமல் விணே திரிகின்ற வாழிறங்ன தீ மனமே!
 பொல்லாத வண்ணைப் புறங்கண்டுதள்ளிப்புதுமையுடன்
 இல்லாரைக் காத்திடும் அம்பாரை ஈசனை ஏற்றினனே

23.

(அகவல்)

ஏற்றுவாய் மனமே! ஏற்றுவாய் மனமே!
 போற்று மம்பாரைப் புனிதன் மெய்யடி
 காற்றிலே பறக்குங் தூசு போலவும்
 ஆற்றிலே யலையுங் துரும்பு போலவும்
 கூற்றுக் கிரையெனக் கொண்டா யுன்னை

கொடுமை! கொடுமை! இதுபெருங் கொடுமை
 மடமை! மடமை! மனமே அறிமின்!
 நித்த முனக்கோர் நிலையேன் இல்லை!
 இத்தனை நாளாய் எனையும் வருத்திச்
 சித்தங் கசிந்திடாச் செருக்குடன் ஆண்டாய்!
 இன்றென் ஞேடி இன்புற வருவையோ!
 அன்றுன் ஞேடி அழிந்திடச் சொல்லவயோ
 வினையாய் வாழ்க்கை நிலையிலை யென்பதை
 துணிவொடு வருவாய் தூக்கி யெறிந்துன்
 இருள் மயப் பண்பை இன்றே ஏறிகுதி!
 எசன் மகனிப் பூசனை புரிவாய்
 என்றுங் காப்பான் இன்பம் இதுவே.

24.

(விருத்தம்)

வேண்டி யுன்னை நான் ட்ராழுதேன்
 விரும்பி நீயும் வந்துன்றே
 தூண்டி யென்னை நன்னெறியிற்
 தோண்டு புரியும் படிவைத்து
 ஆண்டா யென்னில் அடிமையுளம்
 ஆனந்தம்பெற் குறுதலாய்
 எண்டு வாழ்ந்தின் புறுமையா!
 எழிலும் பாரை இருப்போனே.

(வேண்பா)

25. பேரகாம வின்னும் போற்றுமல் நீயதற்கே
 சாகாம லெங்கே சார்கின்றூய் -- ஆகா வீ(து)
 என்ன புதுமை மனமேயேன் சொல்லை
 இன்னுமேன் நம்பாய் இயம்பு.

(கலித்துறை)

26. புத்தியும் ஞானமும் அன்புமென் நெஞ்சினிற்
போதுமட்டும்
சொத்தென நான்டைங் தேசுகம் பெற்றிடச்
சொல்லியவா!
நத்துமெய் யன்பர்கள் நதா! நலமுற்றுங்கிடுடன்
சித்தங் குளிர்ந்துசெல் லாச்சுகம் தந்தாய்
சிறியனுக்கே.

(அகவல்)

27. கேட்பாம் நீயென் குறையெலா மின்றே
அன்பொடு சொன்னேன் ஆண்மா முகனே
நம்பினேன் என்னை நடத்துக! நியே.
தும்பி மாழுகா! துயரெல்லாந் துடைப்பாய்
அம்பிகை பாலா! அடியேன் சரணம்
முக்தமிழ் கற்கும் முறையினைத் தந்து
பத்தி யோட்டைப் படித்துப் போற்ற
நித்தமும் நினைத்தேன் நீயறியாயோ.
உலகெலாம் நீயுன் உருவென நின்று
நலமருள் தெய்வமே! நானுளைப் பணிந்தேன்
கல்வென் றுலும் கடவுளே நீயெனச்
சொல்லித் துநித்துச் சுகமும் பெறுவேன்
கல்லையுங் தெய்வமாய்க் காட்டுங் தேவனே
சித்தி விநாயகா! சேவடி சரணம்
சரணஞ் சரணஞ் சற்குரு சரணம்
மரண வேதனை! வருத்திய போதுங்
தருணத் துதவுங் தந்தையே! நமஸ்தே!

(விருத்தம்)

28. ஒதடி யுன்னைத் தினமுருகித்
தேம்புங் தொண்டர் வினையெல்லாஞ்

சாடி யின்பங் தந்தருள்வாய்
 தலைவா! நாலுங் தனியே னுய்
 வாடித் திரிந்து வந்தடைந்தேதன்
 வழிநீ காட்டி வரந்தருவாய்
 ஓடிப் பெருகுஞ் செல்வமென
 உயரம் பாரை விநாயகனே.

(வேண்பா)

29. கண்ணீர் பெருகிக் கருத்துருகச் சாதலுடன்
 எண்ணீர்! விநாயகனை என்றுமே — மன்னீர்!
 குறைவெல்லாங் தீர்ந்தே குலவும் பெருஞ்செல்வம்
 நிறையு மருள் நெஞ்சிலே.

(கலித்துறை)

30. கிலைபோலசையா திருந்துனைச் சித்தத்திலேநினைக்க
 மலைபோல் வருந்துன்ப முங்தேய்ந்து
 மண்ணுள் மறைந்திடுமே
 அலைபோ லலைந்தலைங் தேமனஞ் செல்லுமதை
 கிறுத்த
 வலைபோ லமர்க் தென்னை வாழ்விக்க வந்து
 வரமருளே.

(அகவல்)

31. மலரெலாம் பறித்து மாலை கட்டி
 புலரிப்போதிற் புதுச்சராடி
 தூய ஆடை தோய்த்தே உடுத்தி
 விளக்க முறவே வெண்ணீ றணிந்து
 சந்தனம் பூசிச் சற்குரு வென்றே
 நெஞ்சை கிறுத்தி நினையாய் மனமே
 பிஞ்ச விநாயகப் பின்னொயை யென்றும்
 பாலுங் தேனும் பாக்குவெற் றிலையும்
 ஆளையிற் செல்லா அழகுக் கரும்பும்

திருமுக் கனியுங் தேனிள நீரும்
வெள்ளை யவலும் விரும்புங் கடலையும்
கல்ல கற்கண்டும் நன்றாய்ப் படைத்து
நிறைகுடம் வைத்து நெஞ்சையு மத்போல்
குறையொரு சிறிதுங் கொள்ள விடாது
கற்பூர் தீபங் காட்டிக் கரிமுகன்
பொற்பத மொன்றைப் போற்றுதி மனமே
வருட மொருமுறை செய்து வாழ்த்தினுங்
தருவான் அருளும் உருவொடு வக்தே
தங்கி மாமுகன் வந்தனை பெரியேத!
அழகு குலுங்கும் அம்பாளர யீசன்
மலரடி போற்றி வாழிய நன்றே.

(விருத்தம்)

32. நலமே யருளும் நாதனடி
நம்பிச் செல்வாய் நீ மனமே!
சிலங்க ஸிருத்தல் நாமிங்கு
சேவிப் பதுவே பெருமைதரும்
பலவீண் வாதச் சண்டையெலாம்
பதர்போல் தள்ளிப் பத்தியொடு
இலகுங் திருவம் பாரைககர்
சசன் புகழை இயம்புதியே.

(வெண்பா)

33. திகைத்தாய்! நீயின்று தீய மனமே! ஏன்
புகைக்குள் இருக்குந்தீ போலப் — பகைக்குள்
மாயு மனத்துள்ளே சசன் மனமுண்டு
தோயும் படி நீ துதி.

(கலித்துறை)

34. திகழுங் திருமலர் வாவியிற் சென்றுதேன்
தேக்கவுண்டு
புகழும் புதிய மதுரக் கவிசொல் பொறியினங்கள்

இகழும் பகையின்றி எங்கும் திரிந்திசை

இன்னமுதம்
மகிழும் படித்தரும் அம்பாரை நாதனை
வாழ்த்துதுமே.

(அகவல்)

35. மேன்மையுன் மலரடி மேலனெப் போற்றல்
அருந்தவஞ் செய்தோர் அதனைப் பெறவார்
உருவா யமைந்த ஒமைனும் பிரணவ
உருவங் கொண்டனை ஒருதனி முதலே
பல்கொடி வணக்கம் பங்கயக் கழற்கே!
தலத்திற் பெரிதெனத தக்கோர் புகழும்
அவர் மணம் வீசும் அம்பாரைச் செல்லுமே!
சிறியோன் செய்பிழை முற்றும் பொறுத்தே
குறகு நாலுளைக் கூப்பும் படியருள்
இந்தி னிளம்பிறை எயிற்றுடையானே
தொங்கி வயிற்றுத் துரையே! வணக்கம்
முந்து மறிஞ்சன் முந்லவனே வணக்கம்
செம்முடி தரித்து சேயே வணக்கம்
ஆழந்த கண்ணும் அழுசிய முகழும்
தாழ்ந்த துதிக்கையுங் தரன மராபும்
பூஞ்சே ஸடியிற் பொற்கழல் ஒலியும்
குறகிய கோற்றமும் பெருகிய செய்கையும்
படைத்தாய் எந்துயர் துடைப்பாய் ந்யே!
செல்வக் கணேசா! சிறியே னடைக்கலம்
நோந்த தன்மையை கொடியில் மாற்றுவாய்
சிந்தை களித்துளைச் சீசனித்தடிமேன்
மங்கள மாக வாழ்வேன் மகிழ்ந்தே.

(விருத்தம்)

36. தோடா ருன்னை நினையாதோர்
தீய வழியே சென்றலைந்து

கூடாதுன்னைக் குற்றமெலாங்
 கூசாதியற்றிக் கெடுகின்றூர்
 வாடாதழியேன் மகிழ்ந்துன்னது
 மலர்ப் பொன்னடியை வாழ்த்துவனேல்
 ஈடா யதற்கோர் எதிருண்டோ!
 எழிலம்பாரை இருப்போனே.

(வேண்பா)

37. போற்றுவம் வரானமீ! பொன்னாரும்பூங்கழலாற்
 கூற்றை யுதைத்தான்றன் குஞ்சரத்தை!
 — ஆற்றுவையோ!
 விட்டுப் பிரிந்திக்கு வீஜை கலங்குவதேன்
 சோட்டுஞ் சுவையறிந்து சொல்

(கலித்துறை)

38. சொல்லிற் பொருளிற் சுவைக்குங் கவியினிற்
 காத்தமுடன்
 அல்லிற் பகலீற் சருத்தொடு போற்று
 மகத்தினிலே
 செல்லா திருந்தருள் செய்யுங் திருத்தெய்வா
 மேயுளையான்
 பல்காற் பணிந்தழு தேன்பயங் தீர்க்கிடப்
 பார்த்தருளே

(அகவல்)

39. தண்ணீருள் மாருத் தலமீன விந்த
 மண்ணிடை விளங்கும் வாவி வளஞ்சேர்
 புண்ணியத் திருவம் பாரை புகுந்தனை!
 எண்ணிய எண்ணம் ஏய்திடச் செய்தாய்
 எல்லா அன்பரும் சொல்லீப் புகழும்.

திருத்தல மிருந்தாய் தெய்வமே யுனை
 சிங்கனார், சோனக பொடுசெங் தமிழர்
 நங்கன் நாயக னென்றே போற்றினர்
 சாதி வெறியுன் சமயப் பூசலும்
 நிதி கெட்ட கெஞ்சச் செருக்கும்
 ஆணவப் பேயும் அடிமைத் தனமும்
 பணத்தின் திமிரும் பட்டப்பெருமையும்
 பெருத்த செல்வமும் பெறலே இன்பங்
 தகுமென நினைக்குக் தன்மை மாறி
 அன்பும் அருளும் அறிவும் ஆண்மையும்
 அன்புத் திருப்பணி செய்யும் ஊக்கமும்
 எல்லா மதமுன் சம்மத இன்பமும்
 யாவரும் பெற்றே யாவரும் வாழ
 யாவருஞ் சேர்ந்தோர் குலமாய்க் குலவ
 தெய்வத் தொண்டர் தினமும் பெருக!
 வையக மினிது வாழ்வாக்கு செல்ல
 நீ வரங் தருவாய்! தெய்வ விளாய்கா!
 அடியேன் போற்றும் ஆசைச் செல்வயே!
 குறை தீர்த் தாள்வாய், கொற்றவா நமஸ்தே!

(விருத்தம்)

40. தெஞ் தெய்வம் நீயே என்
 கேடுஞ் செல்வமும் நீயே
 பாடு மென் புன் கவி மாலை
 பரிந்து சூடிப் பாவி யெனை
 நாடு முன்மெய்த் தொண்டரொடு
 நாளுஞ் சேர்ந்தே யுனைப்போற்றும்
 இடு தருவாய் விளாய்களே
 பெரிதும் வணக்கம் நின்னடிக்கே.

முற்றிற்று.

